

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija
Tekstopolis
Knjiga 23

PARTIZANSKA KNJIGA

Naslov originala:
Allan Wilson
Wasted In Love

Copyright © Allan Wilson, 2011
First published by Cargo Publishing in 2011

© Partizanska knjiga, za ovo izdanje, 2018.

The translation of this book has been made possible with the help of the Publishing Scotland Translation Fund.

Prevod ove knjige potpomogao je prevodilački fond organizacije Publishing Scotland.

Publishing Scotland

Foillseachadh Alba

Urednici
Srđan Srđić
Vladimir Arsenić

Alan Wilson

Raspadnuti od ljubavi

Sa engleskog prevela
Nataša Srdić

Kikinda, 2018

Napomena autora

Veliku zahvalnost dugujem časopisu *Gutter* i bibliotekama okruga Istočni Danbarton zbog objavljivanja priča iz ove zbirke.

Takođe se zahvaljujem fondaciji *Publishing Scotland* i izdavačkoj kući *Partizanska knjiga*, koje su omogućile prevod ove knjige na srpski jezik.

U znak sećanja na
Keneta Robertsona (1984–2005)

Za Džuli, sve

„Kad ljubav nije ludost,
onda to nije ljubav.“

Pedro Calderon de la Barka

Proslava

Sedim s Džekom i, nakon nekoliko piva, on se najzad nakani da pita. Kaže: „Toni, hoćeš... hoćeš da mi budeš kum?“ Ovo zazvuči kao prosidba.

Tek nakon toga nas dvojica zaista počinjemo da pijemo. Devojke su izašle u provod, a Džek i ja imamo čitavu noć za sebe. Kaže kako je moja sestra plakala kad ju je zaprosio. Kako je on klečao na jednom kolenu, a ona plakala. Pita me da li planiram da ikad oženim Evu.

U jednom času predložim da zapucamo u supermarket po još pića. Ali, ne kažem supermarket, već supermarkei. I već sam krenuo. Tad mi Džek kaže da sačekam minut. Vraća se iz kuhinje i nosi pravu stvar.

„Ovo je proslava“, kaže. „Kad da ga popijemo ako ne večeras.“

Kasnije, kad se na televizoru pojave smetnje i, nakon što polako počnemo da ispijamo viski, Džek priča o tome kako je, kad je bio mali, njegova mama zaključila da će mu biti bolje ako se školuje kod kuće. „Izdržali smo dva meseca“, kaže. „A onda je tata saznao i uključio sud u celu priču. Zanimljivo je to što

sam ja voleo školu. Trpeo sam boravak kod kuće samo zbog nje.“ Ponovo mi ispriča o tome kako je naleteo na Kventina Tarantina. Kako su stajali za pisoarima jedan pored drugog tokom trke za Veliku nagradu Monte Karla. Nekoliko puta mi je to ispričao. Uvek poentira na isti način: „Spustio sam pogled. Potom je Tarantino spustio pogled. Pogledi su nam se sreli. Namignuo sam. Onda je Tarantino prebledeo.“

Upitam Džeka da li je čuo o tome kako sam se zaključao u toaletu za osobe s invaliditetom i kako sam morao da se popnem na plafon. Čuo je. Pitam ga da li sam mu ikad ispričao o sestrijoj drugarici koju sam odbio da poljubim kad smo išli u školu, a koja je sad model u Japanu. Moja sestra mu je to ispričala. Pitam da li sam mu ikad ispričao Evinu priču. O tome kako je neko ostavio štene pred njenim vratima. „Neko mi je ispričao“, kaže. „Možda to nisi bio ti, ali definitivno znam tu priču. Kako je štene prosto ležalo pred vratima umotano u ćebe dok su oni bili na zabavi i štene... Aha, znam celu tu priču. Dobra je.“

„A znaš li za doktora? Da li sam ti pričao o tome?“

„O čemu?“, pita.

„Čoveče, ta je dobra“, kažem ja. „Ako misliš da je priča o štenetu dobra, sačekaj da čuješ ovu.“

I tako počnem da mu pričam.

„Bio sam u pabu u dnu ulice. Obično idem u onaj govnjivi jer je miran i jeftin, ali imao sam prilično napornu nedelju i odlučio sam da odem u onaj fini pab. Bio si tamo?“

„Samo s tobom“, kaže Džek.

„Kako god, podelili su ga u dva odeljka, tako da je restoran potpuno odeljen od šanka. Što znači da oni koji jedu ne moraju da trpe one koji piju. A oni koji piju ne moraju da trpe ove druge. Otišao sam otprilike u vreme ručka. Požurio sam kroz restoran do šanka. Restoran je bio krcat, a kad sam prošao zavesu, nije bilo nikoga osim mene. Ne čuje se apsolutno ništa s druge strane. Čak je i miris tamo drugačiji. Dakle, otišao sam do šanka i naručio. Utrošio sam sitniš na slot mašini, a potom zgrabio novine.

Nakon nekoliko minuta ušao je neki tip. Lepo obučen. Imao je na sebi šal. Kožne rukavice. Prišao je šanku, a ja sam ga pogledao preko novina. Naručio je viski. Ali, onda je skrenuo pogled k meni i rekao šankeru: ‘I hteo bih kriglu piva koje on pije.’ Pomislio sam da je to neki matori perverznejak. Ali, jebiga, piće je piće, zar ne? Onda je otišao i seo u drugi ćošak prostorije, srknuo viski, a potom prešao na pivo.

Sledeći put kad sam otišao do šanka naručio sam pivo, a onda pomislio, znam šta ću, i rekao prilično glasno: ‘I hteo bih čašu viskija koji on pije.’ Izgovorio sam to toliko glasno da je onaj tip pogledao u mom pravcu. Zatim sam uzeo pića, ponovo seo i sljuštio viski na eks.

Posle toga, da ti pravo kažem, gotovo da sam zaboravio na njega. Potpuno sam se udubio u novine i, uz onakvu tišinu, mislio sam, hej, zaista bih mogao da se naviknem na ovo mesto. Možda vredi potrošiti taj neznatni višak novca u ovakvom otmenom lokaluu. Gledao sam naokolo i mislio, aha, čak i jedanput nedeljno bih mogao da se počastim dolaskom na ovo mesto umesto onog govijivog paba. Sad, moraš da upamtiš da sam i dalje imao dovoljno keša od otpremnine da izguram još neka tri meseca. Nisam čak ni brinuo o tome. Ali, potom se dogodilo to da smo se sinhronizovali, znaš. Ja bih bio za šankom, onda bi on bio za šankom. Ja bih bio u klonji, onda bi on ušao. Kad se to desilo drugi put, rekao sam nešto poput: ‘Zamisli da se ovde sretnemo.’ Znaš, nešto glupo i matori se nasmejao. Potom je rekao: ‘Često dolaziš ovde?’ I ja sam se nasmejao. Ali, onda je rekao: ‘Ne, stvarno. Često dolaziš ovde?’ Rekao sam mu kako obično odlazim u onaj drugi pab. ‘Da li je uvek ovako mirno?’ Odgovorio sam, a on je kazao: ‘Ne znam. Obično ne pijem popodne.’ ‘Aha, ni ja’, rekao sam i glasno šmrknuo.

Pre no što smo seli, skontao sam da je ovaj tip prilično propao. Pogled mu je bio spor i bio je nestabilan na nogama. Vidiš, s tom crnom zavesom, stvarno je mračno u tom delu i, čak iako je vreme za ručak, uvek imaš osećaj kako te jedno piće deli od fajronta. Pitao sam ga: ‘Kako to da danas piješ ovde?’, a on je protrljao oči i rekao: ‘Završavam sledeće nedelje.

Odlučio da uzmem pola dana slobodno. Šta će uraditi? Otpustiti me?' Onda je počeo da se smeje. Bio je to smeh nad smehovima. Čisto da bih ga učutkao, rekao sam: 'Šta je onda to čime se baviš?' Kad je najzad prestao da se smeje, kazao je: 'Ja sam hirurg. Barem sam bio. Sad sam hirurg u penziji.'

'Hirurg?', rekao sam. 'Kakav hirurg?'

'Uglavnom za grudi', odgovorio je. 'Uvećanje grudi, smanjivanje grudi, podizanje grudi, korekcije bradavica. Uvlačenje bradavica. Takve stvari.'

'Ma, zajebi', rekao sam.

'Ozbiljan sam', kazao je. Grudi su moje životno delo.'

Ali, smejujlio se te sam rekao: 'Voleo bih da su moje.'

Počeo sam da ih zamišljam iseckane i kazao sam: 'Ali, zar ne izbledi početna draž? Zar ti ponekad ne dojadi sise?'

Srknuo je viski i rekao: 'Da li bi tebi dojadile?'

Podigao sam obrve.

'Pa, eto onda tvog odgovora', rekao je.

'I ti se, čoveče, penzionišeš? Bavio bih se tim poslom do smrti.'

'Svi starimo', kazao je.

Neko vreme smo ćaskali o njegovom penzionisanju i ja sam mu ispričao šta se dogodilo s mojim poslom. Rekao je da se zove

Fransis. Majka ga je tako nazvala po svecu. Pitao je da li je moja majka bila religiozna i nazvala me po Svetom Antoniju. Rekao sam kako me je nazvala po tati. Otišao je do šanka i naručio nam turu, a kasnije sam ja učinio isto. Samo smo ćaskali jedan s drugim. Bilo je dobro. I taj smeh. Kad bi počeo. Koliko je bio zarazan. Otišao sam do šanka po još jednu turu, a šanker će, s tim turobnim, drčnim licem: ‘Vas dvo’ica da ste ućutali ili prestajem da vas služim.’

‘Zezaš, brate?’, rekao sam, ‘nemamo koga da nerviramo kad ovde nema nikoga.’

‘Tamo iza’, rekao je i pokazao palcem prema zavesi.

‘Ej, iskuliraj, čoveče’, kazao sam.

‘Ozbiljan sam’, rekao je on, ‘stvarno to mislim. Prestaću da vas služim. Hoću, ne iskušavajte me. Oćete da me iskušavate, al će da vidite, prestaću da vas služim. Samo čekajte, tako će biti, bla, bla, bla i sva ta sranja.’

Odneo sam pića i šapnuo Fransisu: ‘Onaj tamo što trenira strogoću nam je naredio da budemo tihi’. Pogledao je prema šankeru i rekao: ‘O, da. Vidim.’ Neko vreme smo ćutali. Naposletku sam mu ispričao Evinu priču. ‘Voliš li pse, Fransise?’

‘Veoma volim pse’, rekao je. ‘Volim kuce.’¹

‘Aha’, kazao sam, ‘kladim se da je tako. U tvojoj branši.’

---

¹ U originalu je upotrebljena reč ‘puppies’ koja znači ‘štenad’, ali u slengu se odnosi na ženske grudi. – *Prim. prev.*

‘Dude’, rekao je.

Potom taj smeh.

Šanker je ljutito zurio u nas, a Fransis je podigao ruku u znak izvinjenja. Na kraju sam mu ispričao kako je Eva pravila te postere s opisom šteneta. Ali, glupavo, gotovo pre svega drugog, nadenula mu je ime. Rekao sam kako ga je nazvala Rori jer je mislila da njegovo režanje zvuči kao mladunče lava koje pokušava da riče.

‘Ooo bože, najgora stvar koju želiš da uradiš jeste da daš ime prokletinji’, rekao je doktor. Zatim je nastavio: ‘Ja ponekad to radim s grudima. Viđam mnogo žena. Neke dolaze s naherenim grudima. Zovem ih dude s identitetom.’

Na kraju sam ispričao tom tipu kako je postavila postere u dužini od tri milje u svakom pravcu. Naginjao se prema meni i osetio sam mu dah. Ispričao sam mu kako je Eva postavila oglase na internetu, pozvala lokalne novine. Onda sam rekao kako je te večeri morala da ide na žurku i nije htela da ostavi mališu, pa ga je povelala sa sobom. Rekao sam mu kako su se svi umiljavali psu, dozivali ga Rori, Rori, pokušavali da ga nauče da pruži šapu, pokušavali da ga nauče da nešto donese, ali mališa je prosto želeo da ostane s Evom i da se šćućuri na njenim grudima.

‘To je vrlo lepo mesto da se šćućuri’, rekao je doktor.

Objasnio sam mu kako su se stvari nadovezivale jedna na drugu i kako se Eva napila. Rori je bio dobar, pa se ona muvala okolo i na kraju upoznala tog tipa. Sad, to se desilo neko vreme pre no što sam je ja upoznao i ne smeta mi da priznam kako je završila u krevetu s tim tipom, ali sad sam ja s njom, znaš. Dok god se to desilo pre no što je došao red na mene, zar ne?

Ispričao sam doktoru kako je Eva upoznala tog tipa. Rekao sam: 'Siguran sam da ne moram da ti kažem, Doco, ali kad upoznaš nekog takvog novog i oboje osetite to što osetite, zaboraviš na sve drugo, zar ne?' Ispričao sam mu kako ona tvrdi da nije zaboravila na Rorija, rekao sam mu kako je bila sasvim sigurna da će njeni prijatelji brinuti o njemu, ali iz nekog razloga je završila u kupatilu s tim tipom, zvao se jebeni Kolin ili Čarls ili Klarens ili tako nekako. Zapravo, zašto lažem, zvao se Krejg. Samo me jebeno ražesti kad naglas izgovorim ime tog tipa.

Kako god, stvari su se nadovezivale jedna na drugu i na kraju su se pojebali. Eva danas govori kako se jedva seća da je čula grebanje po vratima. Delimično se seća da je čula Rorija kako reži. Ali, rekao sam kako ona sad možda samo misli tako zbog krivice i ne bi mogla da se zakune da nije bilo tako.

Čekao sam da me doktor zagrlji ili uradi nešto slično. Da mi kaže kako je Eva sad sa mnom, pa taj drugi nije važan. Da sam ja sigurno bolji kad je izabrala mene a ne njega.

Da me sigurno voli. A on je rekao samo ovo: 'Umeš li da čuvaš tajnu, Entoni?'

'Aha', rekao sam, 'ali zovi me Toni, da se ne bih osećao staro.'

'Pravim fotografije', rekao je.

'Praviš fotografije?'

'To je standardna procedura.'

'Šta?', pitao sam.

'Ne, ne, ne', rekao je, 'u privatnim ordinacijama to može da bude standardna procedura.'

'Dovraga, misliš na fotografije sisa?'

'Nije standardna procedura', rekao je, 'kad čuvaš slike devojaka koje na kraju odu negde drugde. Onih koje zaključe da operacija nije za njih ili odu u drugu kliniku. Ali, ja nisam stigao dovede prateći standardnu proceduru.'

'Želiš da vidiš neke?', pitao je doktor.

Sad, ti me poznaješ. Znaš koliko sam ljubazan u društvu neznanaca. Ne volim da započijem nove odnose na krivoj nozi. Pa, iako sam se nekako osećao dužnim da brinem za ove devojke ili nešto tako, brinem o svim posetama lekaru, svim Evinim posetama lekaru. Ne kažem ništa od toga ovome Fransisu. Mislim, u zapečku uma razmišljam o čemu doktori mora da su se došaptavali nakon što su je pregledali, ali znaš koliko ljubazan budem. Jesam li ti ispričao o tome kad me je šišao berberin rasista? Pa da, nisam želeo da ga uznemirim. Samo sam ga pustio da nastavi.

Završili smo napolju, iza paba. Pajtaši na okupu i te priče. Zagrlio me je i svuda smo prosipali pivo. Doktor je pogledao unaokolo i, kad je bio siguran da nema nikoga, razgrnuo je jaknu i iz džepa izvadio dve fotografije napravljene polaroidom.

‘Ovo su samo one koje sam danas napravio’, rekao je.

Pokazao mi je te fotografije žena u toplesu oslonjene o beli zid. Jedna od njih je prekrila oči podlakticom, a druga je prosto zurila pravo u objektiv.

‘Bila je dobra’, kazao je doktor. ‘Izvesna gospodža Simington. Razvedena. Prava zabavljačica. Želi povećanje od 34C na 34DD.’

I tako sam ja stajao, čoveče, i zurio u sise te žene. Neverovatno. U svakom slučaju, nastavio je da priča i rekao mi kako ima prostoriju u kući u kojoj se nalaze albumi. Rekao je da u početku nikad nije hvatao lica kad je fotografisao. Sasvim bi se usredsredio na grudi. Danas pokušava da uhvati što više od lica i tela. Rekao mi je kako bi trebalo da vidim frizure. Kako je najčudnija stvar u svemu tome promena frizura. Ima fotografije stare i dvadeset godina, rekao je, trebalo bi da vidiš neke frizure, o Bože.

‘Sećaš li se svih žena?’, pitao sam.

‘Samo najskorijih. Te su uvek najbolje.’

Čuli smo kako se vrata otvaraju i doktor je čušnuo fotografije nazad u džep.

‘I dalje ste previše bučni’, rekao je šanker.

‘Čuje se sve do restorana. Ovo vam je poslednja opomena pre izbacivanja.’

‘Izvinjavamose’, rekao je Fransis. Nasmehio se tipu. Ophodio se ljubazno kao doktor prema pacijentu, znaš. ‘Moja greška’, rekao je. ‘Nije mladićeva. Idem u penziju. Proslavljamo moje penzionisanje. Ali, izvinjavamo se. Buka će prestati.’

‘Pa, okej onda. Onda je u redu’, rekao je šanker.

Sedeli smo na klupi ispod grejalice za pušače i pili. Svako malo bi me uhvatio napad smeha, a Fransis bi slegao ramenima ili rekao nešto poput: ‘Tek jedna od beneficija’ ili ‘Težak je to posao, ali neko mora da ga obavlja.’

Popili smo pića i pitao sam ga: ‘Hoćeš još jedno?’ Neko vreme je gledao u čašu, proverio koliko je sati i kazao: ‘Bojim se da ne, dečko, moram da idem.’

‘Još je rano, čoveče’, rekao sam, ‘popij još jedno.’

‘Kasno mi je’, kazao je, ‘ali ti popij još neko. Ja častim.’ Zavukao je ruku u džep, izvadio nešto gotovine i dao mi je. Stvar je u tome što je iza novčanice bila jedna od onih fotografija. Ona na kojoj je devojka s rukom preko lica.

‘Učinio si mi ovaj dan podnošljivim’, rekao je doktor.

‘Hvala’, kazao sam.

‘Uživaj u poklonu’, dodao je. ‘I čuj, ne brini za svoju devojku. Da ti kažem, biće ona

dobra majka. Upamti to. Ako je to učinila zbog šteneta, onda zamisli šta bi uradila za bebu.'

Izgovorivši to, tip je otišao.

Neko vreme sam sedeo i dovršavao piće. Razmišljao sam o onome što je rekao. A onda mi je sinulo da je možda bio sarkastičan. Možda je hteo da kaže kako će ona spavati s kim stigne. I nisam mogao da izbacim ovu misao iz glave. Da taj doktor, koji poznaje više žena nego što ću ja ikad upoznati, govori kako moja devojkica želi da se tuca s drugim tipovima. Osetio sam nešto vodnjikavo u ustima, znaš, taj osećaj gorčine koji nastupa neposredno pre mučnine, ali uspeo sam da ga smirim. Umesto da naručim još pića, uzeo sam onaj novac i krenuo ulicom. Svratio sam u supermarket po bocu crvenog vina i dva odreska kako bih mogao da počnem sa spremanjem večere.

Dok smo jeli, počeo sam da pričam Evi sve o njemu. Ali, očigledno joj nisam sve rekao. Samo sam joj rekao šta je on meni kazao. O onome čime se bavi.

I Eva je ustala. Rekla je kako bi trebalo da pozovemo bolnicu i kažemo im. Novine, policiju. Rekao sam joj da čak nisam uhvatio ni kako se zove. Kako je verovatno samo domar s bujnom maštom. Ali, ona je kazala: 'Ne, moramo nešto da uradimo. Krupna je to stvar, bolesna. On je bolestan čovek. Koji je to pab?' Rekao sam joj da sam uhvatio voz za grad i ušao u pab blizu stanice. Tip bi mogao da živi bilo gde.

‘Stvarno ne mogu da verujem’, rekla je. ‘Osećam se kao da ću povratiti.’

Kasnije, kad sam oprao sudove, sedela je za laptopom.

‘Zbog ovoga ne možeš da veruješ muškarcima’, rekla je. ‘Čuješ ovakve priče i znaš kako ne možeš da veruješ muškarcima.’

‘Meni možeš da veruješ’, kazao sam.

‘Ne mogu da ti verujem. Znaš vrlo dobro da ne mogu da ti verujem.’

‘To nije fer’, rekao sam. ‘Zapravo me je jebeno ražestilo što to čak i izgovaraš. Preterala si, jebote.’

Eva je otišla i sela u kuhinju. Želiš da znaš šta sam ja uradio? Samo što nisam otišao. Samo što se nisam vratio u pab i pokušao da pronađem onog tipa. Na sekund mi je zapravo nedostajao.“

Džek se naginje napred i odmahuje glavom.

„Isuse“, kaže, „kakav psiho, jebote.“

„Znam, čoveče“, kažem ja.

„Vidi ovako“, kaže on, „ja sam bio neveran jednom prilikom. Bilo je to pre sto godina.“

„Šta?“, kažem.

„Znam, znam, izvini. Ali, ti si mi sad kum. Moram to da ti kažem. Bilo je to veoma davno, godinama unazad i, pa, znaš kako je to.“

„Ali, to je moja sestra, brate.“

Spremam se da kažem još nešto kad čujemo ključ u vratima. Čujemo njihove glasove u hodniku i tihi smeh dok koračaju na vrhovima prstiju da nas ne probude. Čujem Evin šapat i korake po laminatu. Sve što želim jeste da joj se izvinim. Da joj kažem kako ću je večno voleti i da joj se izvinim.